

Вторъ пжтъ пакъ се старецътъ навелъ
И полека отъ земята взелъ
Шепа прѣстъ и сипналъ възъ зрѣнцата —
Отведнажъ се дигнала вѣзната! . .
Спрѣлъ се блѣденъ и попиталъ царѣтъ
„— Старче, Богъ ли е, илъ сила вража
Чудото що стори въ този часъ?“
Позасмѣлъ се пакъ тогазъ овчарѣтъ
И отвърналъ: — „Царю, ще ти кажа
Всичко. — Чуй ме! — Старъ човѣкъ съмъ азъ
Сто години салъ овце съмъ пасалъ,
Сто години салъ овчаръ съмъ билъ,
Много скръбъ и болки съмъ понасялъ,
Много пжти Богу съмъ грѣшилъ,
Ала благъ е Господъ-Богъ — прости ми
Грѣшна младостъ, тежки грѣхове,
И веднажъ азъ чухъ го какъ по име
Отъ небето самъ ме той зове.
Страхъ обзе ме, съ буенъ гласъ заплакахъ —
Грѣмъ отъ Бога, грѣмъ небесенъ чакахъ,
Ала Богъ продума ми тогазъ: —
„Дѣлияне, праведниче Божи,
Искай даръ да те дарувамъ азъ,
Искай царство и сарай палати,
Искай злато, дарове богати —
Искай всичко, — всичко ще ти дамъ!“ . . .
Но отвърнахъ му смирено азъ —
Боже прави, злато ми не трѣба
И ржката ми за царъ е слаба,
Ако искашъ даръ ми, Боже, дай.
Да отгатвамъ веселитѣ пѣсни
И рѣчъта на птицитѣ небесни“. . .
Отъ тогава всѣки гиздавъ май
Въ планината самъ-самси живѣя,